

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/304/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117216716
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117216716.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu Ing. F. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., J. L. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. S. V., advokátkou, so sídlom Y., Z. 2, proti žalovaným 1/ Z. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., Na I. XC, 2/ F. L. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., Na I. XC, 3/ E. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., I. XXXX/X, žalovaní 1/ - 3/ zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. O. G., s.r.o., so sídlom Y., K. XX, o určenie neplatnosti zmluvy a určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 31. júla 2018 č. k. 6C/39/2017-104, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 1/, 2/, 3/ **m a j ú** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11C/41/2017 zamietol. Zároveň žalobu žalobcu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaní 1/, 2/, 3/ majú voči žalobcovi spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prvom rade rozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 11C/41/2017. Konštatoval, že v návrhu žalobca uviedol, že v konaní sp. zn. 11C/41/2017 sa domáha vydania neodkladného opatrenia, ktoré ak súd vydá, toto súdne konanie stratí význam a žalobu vezme späť. Ak v konaní sp. zn. 11C/41/2017 neodkladné opatrenie nevydá, tak na žalobe žalobca bude trvať aj naďalej. Uviedol, že do skončenia konania o zaplatenie pohľadávky nemôže sa domáhať exekúcie predajom rodinného domu, a pokiaľ by súd jeho žalobu v konaní sp.zn. 11C/41/2017 zamietol, tak toto súdne konanie stratí význam a žalobu vezme späť. Poukázal na to, že po posúdení návrhu žalobcu však súd dospel k záveru, že tento nie je dôvodný, a preto ho súd prvým výrokom zamietol. V konaní sp.zn. 11C/41/2017 sa žalobca domáha zaplatenia pohľadávky ako ručiteľ, ktorý sa stal v dôsledku splnenia dlhu za dlžníka novým veriteľom dlžníka. V tomto konaní sa však nerieši žiadna taká otázka, od vyriešenia ktorej by bezprostredne záviselo rozhodnutie súdu v konaní sp.zn. 16C/39/2017. O podanej určovacej žalobe súd môže rozhodnúť aj bez toho, aby vyčkal na rozhodnutie o tam podanej žalobe na plnenie, bez toho, aby čakal na výsledok konania. Tento výsledok totiž pre vyriešenie otázky, či napadnutá zmluva je alebo nie je platná a pre rozhodnutie o tom, kto má byť vlastníkom rozostavanej stavby, nie je potrebný. Otázka kto, koľko, prípadne či vôbec bude zaviazaný v konaní sp.zn. 11C/41/2017 žalobcovi uhradiť, totiž pri posudzovaní samotnej platnosti či neplatnosti zmluvy a vyhodnotení, komu svedčí vlastnícke právo, nie je relevantný. Pokiaľ žalobca odôvodňoval návrh na prerušenie konania tým, že podľa toho, ako skončí konanie sp.zn. 11C/41/2017, bude na žalobe podanej v konaní sp.zn. 16C/39/2017 trvať, prípadne ju vezme späť, podľa názoru súdu takáto argumentácia nie je sama osebe dôvodom pre

prerušenie konania. Civilný sporový poriadok totiž neumožňuje prerušiť konanie z dôvodu, aby strana sporu podľa výsledku iného konania zvažovala svoj procesný postup, či procesnú stratégiu v inom konaní. Takýto dôvod na prerušenie konania neobstojí. Dôvodom na prerušenie konania je jedine taký prípad, keď prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, avšak, ako už bolo vyššie odôvodnené, žiadna otázka, ktorá by bola potrebná pre posúdenie dôvodnosti predmetu konania tak, ako je tento vymedzený žalobou v konaní sp.zn. 16C/39/2017, sa v konaní sp.zn. 11C/41/2017 nerieši. Súd pritom nezistil ani žiaden dôvod na prerušenie konania (obligatórne) podľa § 162 ods. 1 CSP, keďže nenastala ani jedna z tam predpokladaných skutočností, pod písm. a/, t.j. nie je nutné zodpovedanie prejudiciálnej otázky, ktorú súd nemá právo sám v prebiehajúcom konaní riešiť, teda nejde o determináciu určitej právnej otázky inou právnou otázkou, od ktorej vyriešenia je závislý výrok vo veci samej v spore, ktorú si ale konajúci súd sám nemôže posúdiť. Súčasne nedal súd návrh na začatie konanie uvedené pod písm. b/ a c/ uvedeného ustanovenia, a teda ani podľa tohto ustanovenia dôvod na prerušenie konania súd nevzhladol. Vzhľadom na vyššie uvedené súd preto návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol. V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobca sa v konaní (prvým petitom žaloby) domáhal určenia neplatnosti zmluvy o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia zo dňa 10.04.2013 z dôvodu, že táto zmluva bola uzatvorená napriek vykonateľnému predbežnému (v súčasnosti už neodkladnému) opatreniu, ktoré takýto úkon zakazovalo, a teda takýto úkon nie je dovolený. Takýto úkon považoval za neplatný pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka. Možno konštatovať, že žalobca sa týmto prvým navrhovaným petitom žaloby domáhal určenia právnej skutočnosti a nie určenia, či tu právo je, alebo nie je. Právny úkon (v danom prípade zmluva, ako viacstranný právny úkon) je právnou skutočnosťou, s ktorou objektívne právo spája vznik, zmenu a zánik (rovnako aj zrušenie) práv a povinností. Z tohto vyplýva, že pre účely cit. ust. § 137 CSP je potrebné vnímať žalobu o určenie platnosti / neplatnosti právneho úkonu ako žalobu o určenie právnej skutočnosti. Vychádzajúc tak zo znenia cit. ust. § 137 písm. d) CSP je možné vyvodiť, že CSP zásadne nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb o určenie právnej skutočnosti za podmienky, že to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Právo domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia preto, že táto je v rozpore s nariadeným predbežným / neodkladným opatrením, pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka, zákon však neustanovuje. To znamená, že právo domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy z týchto dôvodov z osobitného predpisu nevyplýva, a preto vychádzajúc z vyššie uvedeného výkladu tak súd dospel k záveru o procesnej neprípustnosti žaloby žalobcu o určenie neplatnosti zmluvy, z ktorého dôvodu súd žalobu v tejto časti zamietol. V ďalšej časti súd skúmal dôvodnosť žaloby v časti o určenie vlastníckeho práva (druhý navrhovaný petit). Túto časť žalobu súd podradil pod ust. § 137 písm. c/ CSP, keďže ide o určenie, či tu právo je alebo nie je. Základným procesným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) CSP je však existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Procesnú povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha, t.j. žalobcu. Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi stranami a k potrebe určiť súdom, či tu právo je alebo nie je. V prejednávanej veci pritom nejde o prípad, kedy by právny záujem na požadovanom určení práva vyplýval z právneho predpisu, keďže žiaden predpis neopravňuje, resp. neukladá povinnosť niekomu podať takú žalobu, akú podal žalobca. Preto v prejednávanej veci žalobca musí tvrdiť a preukázať, že má naliehavý právny záujem na požadovanom určení práva. Žalobca k naliehavému právnemu záujmu počas konania dôvodil tým, že bez požadovaného určenia, bude jeho postavenie neisté, pričom naliehavý právny záujem je podľa neho daný, nakoľko správanie žalovaných svedčí o ich úmysle porušiť jeho právo na uspokojenie pohľadávky. Poukázal na to, že v dôsledku uzavretia zmluvy o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia bude spôsobená nevyhnutnosť jeho pohľadávky uplatnenej v konaní sp.zn. 11C/41/2017 (aj voči žalovanému 1/), pričom sa javí, že práve exekučný predaj rodinného domu postaveného žalovanými 1/ s 2/ bude jediná možnosť jej uspokojenia. Zmluvou bolo spôsobené, že vlastníčkou stavby po kolaudácii by sa stala žalovaná 3/, žalovaní 1/ a 2/ sa tak chceli zbaviť rozostavanej stavby a dosiahnuť, aby kolaudačné rozhodnutie bolo vydané na žalovanú 3/ ako na tretiu osobu, na ktorú nebude mať žalobca žiaden dosah pri uspokojovaní svojej pohľadávky. Súd vyhodnotiac všetky skutočnosti však dospel k záveru, že naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k rozostavanej stavbe v prospech žalovaných 1/ a 2/, nie je v prejednávanej veci daný. Žalobca sa domáha určenia vlastníckeho práva žalovaných 1/ a 2/ k predmetnej rozostavanej stavbe rodinného domu na tom skutkovom základe, že zmluva o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia zo žalovaných 1/ a 2/ na žalovanú 3/ je neplatným právnym úkonom, pretože bol učený v dobe, keď vykonateľným neodkladným opatrením bola uložená povinnosť zdržať sa dispozície s uvedenou

stavbou. Otázka platnosti právneho úkonu vo vzťahu k požadovanému určení vlastníckeho práva je tak otázkou predbežnou. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že judikatúra vyvodila absolútnu neplatnosť právneho úkonu z dôvodu rozporu so zákonom v prípade, kedy predávajúci porušil zákaz prevodu veci uložený mu vykonateľným predbežným opatrením súdu (napr. rozhodnutie publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk - Česká republika, pod č. 59, ročník 2001, str. 537). Dokonca rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Odo 1149/2003, zo dňa 23.2. 2006, toto rozhodnutie ešte rozšíril a uviedol, že táto absolútna neplatnosť sa nezhojí ani tým, že súd predbežné opatrenie po uzavretí zmluvy neskôr zruší. Otázka je, či sa takejto neplatnosti môže dovoliť aj osoba, ktorá nebola účastníkom dotknutej zmluvy, pričom táto otázka už bola v súdnej praxi nastolená a aj vyriešená. Súd pri posúdení uvedenej skutkovej situácie vychádzal podporne z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 22 Cdo/ 1377/2001 z 11.12.2002, kde bolo uvedené, že žalobca môže mať naliehavý právny záujem na určení, že vlastníkom určitej nehnuteľnosti je žalovaný ako povinný dlžník žalobcu, ktorý ju previedol na inú osobu, hoci mu to zakazovalo vykonateľné predbežné (aktuálne neodkladné) opatrenie súdu, ak týmto určením získa doklad potrebný pre nariadenie výkonu rozhodnutia predajom nehnuteľností, keďže odporovať je možné iba platnému právnomu úkonu. Najvyšší súd v rozsudku bližšie vysvetlil, že pri daných právnych vzťahoch je to vtedy, keď si nejde dosť dobre predstaviť iný spôsob uplatnenia práva žalobcu, ktorým by mohol docieľiť uspokojenie práva (pohľadávky), ak dlžník žalobcu nemá iný majetok, ktorý by mohol byť predmetom výkonu rozhodnutia a ktorým by mohli byť pohľadávky žalobcu uspokojené, než len výkonom rozhodnutia predajom sporných nehnuteľností. Súd však v prejednávanej veci splnenie tejto podmienky nezistil. V konaní totiž nebolo žalobcom preukázané, že by jeho dlžník nevlastnil iný majetok (akýkoľvek hnuťelný či nehnuteľný), z ktorého by bolo možné jeho pohľadávku prípadne uspokojiť. Treba pritom dodať, že práve žalobcu zaťažuje bremeno preukázania tejto skutočnosti. Žalobca síce tvrdil, že žalovaní 1/ a 2/ majú viacero exekúcií, že sa javí, že nebude môcť inak, ako len predajom rozostavanej stavby pohľadávku uspokojiť. Na preukázanie týchto tvrdení však neprodukoval žiaden dôkaz, zo spisu nevyplývalo, že by aktuálne boli žalovaní 1/ a 2/ osoby nemajetné, prípadne, že by mali viacero neuspokojených záväzkov. Pokiaľ v odôvodnení uznesenia, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, sa konštatuje, že boli osvedčené viaceré exekúcie na tam uvedených žalovaných (Z. L. MBA, Ing. Z. L. a Y. L.), súd konštatuje, že táto skutočnosť nebola žalobcom nepochybne preukázaná ku dňu rozhodovania súdu v prejednávanej veci. Nebolo teda preukázané, že by požadované určení vlastníckeho práva bolo skutočne nevyhnutné pre zlepšenie postavenia žalobcu, teda pre uspokojenie pohľadávky z dôvodu absencie iného postihnuteľného majetku vo vlastníctve dlžníka. Ďalej konštatoval, že v tejto súvislosti však treba poukázať aj na inú okolnosť potrebnú pre konštatovanie existencie naliehavého právneho záujmu. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 1943/2004 zo dňa 31.08.2005, za stavu, keď veriteľ má voči dlžníkovi splatné, ale ku dňu rozhodovania nevymáhateľné pohľadávky a dlžník učinil neplatný právny úkon, ktorým skrátil uspokojenie týchto pohľadávok prevodom nehnuteľností, nemá veriteľ naliehavý právny záujem na určení, že dlžník je vlastníkom týchto nehnuteľností. Veriteľ by totiž nemohol viesť výkon rozhodnutia predajom nehnuteľností, pretože nemá exekučný titul. Uvedené je možné použiť aj v prejednávanej veci, pretože ku dňu rozhodnutiu súdu žalobca iba predpokladá, že v súbežne prebiehajúcim konaní získa vykonateľný exekučný titul a že mu dlžníci, resp. niektorý z nich, keďže sa domáha uspokojenia pohľadávky od viacerých dlžníkov, pohľadávku dobrovoľne nesplní. Nie je jasné, v akej výške táto bude (ak bude) priznaná, a preto nemožno ani konštatovať, že vzhľadom na výšku takto priznanej pohľadávky, nebude v možnostiach dlžníkov túto dobrovoľne uhradiť a bude nutné pristúpiť k exekúcii. V kontexte toho, čo bolo uvedené v odseku 26, nie je možné následne ani predpokladať, že ak by vôbec bolo následne k exekúcii nutné pristúpiť, či by skutočne rozostavaná stavba bola jediným postihnuteľným majetkom dlžníka žalobcu. V neposlednom rade však treba uviesť to, že aj v prípade pristúpenia k exekúcii, postihnúť uvedenú rozostavanú stavbu predajom v exekúcii by bolo možné len ak by táto bola zapísaná v katastri nehnuteľností. Táto však, ako tvrdili žalovaní, ktoré tvrdenie žalobca nerozporoval, do dnešného dňa nie je v katastri nehnuteľností zapísaná (ani ako rozostavaná stavba), a preto by ani prípadným vyhovením žalobe žalobca nezískal podklad pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností. Súd prvej inštancie zhrnúc uvedené uzavrel, že žalobca na požadovanom určení vlastníckeho práva nemá podľa názoru súdu naliehavý právny záujem, a preto bez ďalšieho prieskumu merita veci je nutné žalobu aj v časti o určení vlastníckeho práva zamietnuť. I napriek tomu, súd konštatuje, že aj keby predsa len pristúpil k posúdeniu zmluvy o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia, musel by nevyhnutne dospieť k záveru, že tento úkon nemá charakter scudzovací, a teda táto zmluva by i tak nebola spôsobilá privodiť následok spočívajúci v prevode vlastníckeho práva k rodinnému domu z dlžníka na tretiu osobu tak, ako to nariadené neodkladné opatrenie zakazovalo. Potom logicky nemožno hovoriť o takom právnom úkone, v dôsledku ktorého by

čokoľvek ušlo z (prípadnou budúcou exekúciou) postihnuteľného majetku žalovaných 1/ a 2/ a dostalo sa to do sféry vlastníctva žalovanej 3/, ktorá nie je v postavení dlžníka žalobcu a logicky by tak nemohlo ani dôjsť k zhoršeniu postavenia žalobcu. Prevod vlastníckych práv k veci - rozostavanej stavbe -rodinnému domu, ktorý bol zakázaný vykonateľným predbežným opatrením súdu zo dňa 25.01.2016, zo žalovaných 1/ a 2/ na žalovanú 3/ totiž napadnutou zmluvou o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia nebol uskutočnený. Táto zmluva totiž prevádzala iba práva a povinnosti zo stavebného povolenia ako individuálneho správneho aktu, a to aj napriek tomu, že si zmluvné strany do zmluvy zahrnuli klauzulu, podľa ktorej sa vlastníkom rozostavanej stavby (rodinného domu) stane žalovaná 3/. Stavba ako vec vzniká okamihom, kedy je vybudovaná minimálne do takého štádia, od ktorého počnúc všetky ďalšie stavebné práce smerujú už len k dokončeniu takto druhovo i individuálne určenej veci. K tomuto v prípade nadzemných stavieb dochádza vytvorením stavu, keď už je jednoznačne a nezameniteľným spôsobom zrejme aspoň dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia. Od tohto okamihu všetky ďalšie práce smerujú iba k dokončeniu veci, ktorá už vznikla, niekomu patrí a až od tohto okamihu je stavba spôsobilým predmetom zmluvných dojednaní. V prejednávanej veci teda súd právne uzavrel, že pokiaľ predmetný rozostavaný rodinný dom v čase uzatvorenia zmluvy o prevode práv a povinností zo stavebného povolenia nebol ešte v tak pokročilom štádiu rozostavanosti ako je uvedené vyššie, aby vôbec mohol byť predmetom občianskoprávných vzťahov, potom takáto stavba nebola absolútne spôsobilým predmetom zmluvy, a teda nebolo vôbec možné vlastníctvo k stavbe v takomto počiatočnom štádiu na nikoho účinne previesť. Pokiaľ sa potom aj v napadnutej zmluve uviedlo, že vlastníkom rozostavanej stavby stane žalovaná 3/, takéto dojednanie by vzhľadom na toto odôvodnenie, nebolo spôsobilé vyvolať prevod vlastníckeho práva. Pokiaľ v čase uzatvorenia uvedenej zmluvy už rodinný dom bol v takom štádiu rozostavanosti, že táto stavba sa stala vecou v právnom zmysle slova, a teda aj spôsobilým predmetom občianskoprávných vzťahov, potom zmena vlastníctva k nej môže byť uskutočnená len na základe tých skutočností, ktoré Občiansky zákonník, ako základná právna norma upravujúca spôsob zmeny vlastníctva k nehnuteľnostiam, pozná. To znamená, že zmenu vlastníctva by bolo nutné urobiť iba zmluvou predpokladanou Občianskym zákonníkom, ktorým sa spravujú majetkové vzťahy fyzických osôb, teda zmluvou, ktorá pre nadobudnutie vlastníctva (žalovanou 3/) by vyžadovala všetky zákonné náležitosti, písomnú formu a predovšetkým následný vklad do katastra nehnuteľností. Takýto charakter však celkom zrejme nemá zmluva o prevode práv a povinností zo stavebného povolenia, a preto ňou ani v tomto prípade nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k predmetnému rozostavanému rodinnému domu. Za žiadnych okolností teda nedošlo k prevodu vlastníctva k rodinnému domu. Keďže nebolo preukázané uzatvorenie scudzovacieho hmotnoprávneho úkonu medzi žalovanými 1/ a 2/ na strane jednej a žalovanou 3/ na strane druhej, a teda logicky nebol preukázaný taký úkon, ktorý by sa prial zákazu uloženému vykonateľným predbežným opatrením a ktorý by bol spôsobilý akokoľvek negatívne ovplyvniť postavenie žalobcu a možnosť vymozenia jeho pohľadávky, ani v takomto prípade by žalobe súd vyhovieť nemohol. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd preto žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu. Právne vec ďalej odôvodnil ust. § 39, § 46, § 132 ods. 1, § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP. Nakoľko boli žalovaní 1/ až 3/ v konaní v celom rozsahu úspešní, keďže súd žalobu zamietol v celom rozsahu, priznal im súd voči plne neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Z dôvodu, že na strane žalovaných ide o nerozlučné procesné spoločenstvo, súd im priznal nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytýkal súdu prvej inštancie, že rozsudok bol vynesenej predčasne, nakoľko súd prvej inštancie sa dopustil závažnej procesnej chyby, keď neprerušil dané konanie, ktorého výsledok závisel od výsledku konania sp. zn. 11C/41/2017 a pred vynesením rozsudku nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania. Voči takémuto uznesení je prípustné odvolanie podľa § 355 ods. 2 CSP, ktoré žalobcovi nebolo takýmto postupom súdu umožnené. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014, z ktorého vyplýva, že pokiaľ okresný súd nerozhodol osobitne o návrhu na prerušenie konania, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Ďalej poukázal na to, že na Okresnom súde Trenčín sú vedené dve konania, ktoré sú veľmi významne skutkovo prepojené. V konaní sp. zn. 16C/39/2016 žalobca od žalovaných 1/, 2/, ktorí sú zároveň žalovanými 1/, 2/ v konaní sp. zn. 11C/41/2017, vymáha pohľadávku 16.550,73 eur. No aj v ďalšom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 23C/52/2015, bolo v odôvodnení rozhodnutia konštatované, že na žalovaných 1/, 2/ je vedených nemalo exekúcií, čo znižuje predpoklad, že by žalovaní 1/, 2/ mali dostatočný majetok (okrem dotknutého rodinného domu), ktorý by mohol slúžiť na uspokojenie nároku žalobcu. Pokiaľ

by boli Zmluva o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia č. 300/2012-003/ko zo dňa 10.04.2013 a jej Dodatok č. 1 zo dňa 15.04.2013 napadnutým rozsudkom súdu "zhojené", žalovaní 1/, 2/ by mohli bez problémov tento doposiaľ neskolaudovaný rodinný dom previesť na tretiu osobu a zbaviť sa tak ich jediného majetku, potrebného na následné uspokojenie pohľadávky žalobcu. Tento úmysel žalovaných 1/, 2/ bol dostatočne preukázaný v citovaných konaniach, osobitne v konaní sp. zn. 23C/52/2015-74. Dôvodnosť prerušenia konania bola daná aj tým, že právny zástupca žalovaných, argumentáciu ktorého si osvojil aj súd v bode 27. rozsudku, poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/1943/2004 zo dňa 31.05.2005, podľa ktorého za stavu, keď veriteľ (žalobca) má voči dlžníkovi (žalovaným 1/, 2/) splatné, ale ku dňu rozhodovania nevymáhateľné pohľadávky a dlžník (žalovaní 1/, 2/) učinil neplatný právny úkon, ktorým skrátil uspokojenie týchto pohľadávok prevodom nehnuteľností, nemá veriteľ naliehavý právny záujem na určení, že dlžník je vlastníkom týchto nehnuteľností. Veriteľ by totiž nemohol viesť výkon rozhodnutia predajom nehnuteľností, pretože nemá exekučný titul. Podľa názoru súdu uvedené je možné použiť aj v prejednávanej veci. Žalobca zastával názor, že po vydaní exekučného titulu (rozsudku na zaplatenie), preukáže naliehavý právny záujem na určení, že dlžníci (žalovaní 1/, 2/) sú vlastníkami týchto nehnuteľností. Preto aj súdne konania sp. zn. 11C/41/2017 a sp. zn. 16C/39/2017 sú tak skutkovo prepojené, že rozhodnutie v konaní sp. zn. 16C/39/2017 závisí od konania sp. zn. 11C/41/2017. Toto konanie je preto nevyhnutné prerušiť. Neprerušenie konania by nevyhnutne viedlo k zamietnutiu prípadnej odporovacej žaloby, a to pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu. Takýto postup súdu by žalobcu nútil čakať s podaním žaloby, až kým nenastane stav zakladajúci jeho aktívnu legitímáciu, teda kým mu nebude uplatnená pohľadávka právoplatne prisúdená. Tým by však bol vystavený riziku uplynutia trojročnej prekluzívnej lehoty na podanie odporovacej žaloby, vyplývajúcej z ustanovenia § 42a ods. 2 Obč. zákonníka. To znamená, že skôr, ako by si mohol obstaráť vykonateľnú pohľadávku ako predpoklad svojej aktívnej legitímácie, mohlo by mu zaniknúť samotné právo na podanie takejto žaloby (právo odporovať právnomu úkonu). Tento následok je neprijateľný a ako taký zjavne odporujúci účelu občianskeho súdneho konania, ktorým je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Takémuto nespravodlivému následku možno čeliť práve prerušením konania až do jeho skončenia, ktorého výsledkom môže byť vykonateľná pohľadávka. Ďalej poukázal na účel odporovacej žaloby. Pokiaľ súd prvej inštancie v právnej veci o určenie neplatnosti zmluvy a určenia vlastníckeho práva posúdil túto vec podľa § 137 CSP (v bode 23 rozsudku), s týmto názorom súhlasí, avšak v kontexte s § 365 ods. 1 písm. h) CSP zdôraznil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci vzhľadom na to, že vec mala byť posúdená podľa lex specialis, ktorým je v tomto prípade stavebný zákon. Mal za to, že spornú zmluvu nemožno posudzovať podľa § 137 CSP, nakoľko táto je inštitútom verejného práva. Stavebné povolenie je individuálnym správnym aktom (ISA). Verejnoprávne oprávnenia vyplývajúce z ISA, sú vo svojej podstate neprevoditeľné, a to podľa rímskoprávnej zásady "Súkromnoprávnymi dohodami nemožno meniť právo verejné." Preto podľa názoru žalobcu, nie je možné previesť práva z ISA (t. j. aj zo stavebného povolenia), formou zmluvy, ergo kogentné ustanovenia právneho poriadku, je neprípustné meniť dispozitívnymi (zmluvnými) ustanoveniami. Stavebné povolenie je navyše právnym aktom in rem. Práva a povinnosti, ktoré z takéhoto rozhodnutia (stavebného povolenia) vyplývajú, sú "prenositel'né na inú osobu (len) spolu s vecou (nehnuteľnosťou), na ktorú sa vzťahujú." (Machajová J.: Všeobecné správne právo, Žilina, Eurokódex 2007, str. 173). Zmluva, ktorej neplatnosť žaluje, ide nad rámec súkromného práva, a je teda podľa názoru žalobcu absolútne neplatná, hoci aj takéto a formou či obsahom podobné zmluvy, stavebné úrady často v praxi používajú, s poukázaním na § 70 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebného zákona), kedy stavebné povolenie a rozhodnutie o predĺžení jeho platnosti, je záväzná aj pre právnych nástupcov účastníkov konania. Stavebný úrad Obce N. konal podobne, keď pripustil, resp. nenamietal existenciu zmluvy s takto závažnou právnou vadou, ktorá mu navyše nebola do súdneho spisu oficiálne doručená, a teda ju má len vo fotokópii. No rovnako tak aj súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy tento závažný a neprípustný nedostatok právnej formy. Ďalej bol toho názoru, že práve takéto zmluva by mala stavebný úrad viesť k povinnosti, vydať najprv rozhodnutie o zmene stavebníka a následne uviesť ako stavebníka žalovanú 3/, ktorá by sa stala po zápise do katastra nehnuteľností, jej regulárnym vlastníkom. Keby však Stavebný úrad Obce N. aj napriek týmto závažným nedostatkom túto Zmluvu a jej Dodatok č. 1 akceptoval, tak po vydaní kolaudačného rozhodnutia by sa nový nadobúdateľ, t. j. žalovaná 3/ v postavení stavebníka a následne kolaudátora, stala regulárnym vlastníkom predmetného rodinného domu, čím by bol žalobca v konečnom dôsledku, úplne ukrátený o právo uspokojiť svoju pohľadávku. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie k posúdeniu majetnosti žalovaných 1/ a 2/, mal vypočítať samotných žalovaných, ktorí ak by boli prítomní na pojednávaní, by sa zrejme nevyhli otázke, z akého majetku chcú uspokojiť oprávnený nárok žalobcu. Právny zástupca žalovaných o tom samozrejme nemal vedomosť. Preto mal

súd konanie odročiť a preskúmať iné majetkové pomery žalovaných 1/ a 2/, lebo toto môže vykonať výlučne súd. Týmto zisťovaním iného majetku žalovaných, teda nemôže byť zaťažovaný žalobca, ktorý nemá oprávnenie vykonávať dopyt na orgánoch štátnej/verejnej moci, za účelom zistenia majetkových pomerov iných osôb. Konajúci súd však nevykonal z úradnej moci žiadny úkon, smerujúci k objasneniu majetkových pomerov žalovaných 1/ a 2/. Uviedol, že má vedomosť o tom, že žalovaní 1/ a 2/ okrem predmetného rodinného domu, žiadny iný majetok nemajú, no hodnoverne to preukázať nemôže. Mal za to, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Poukázal na to, že podal túto žalobu o neplatnosť právneho úkonu predovšetkým z dôvodnej obavy, že účelom predmetnej Zmluvy a jej Dodatku č. 1, bolo zabrániť mu zo strany žalovaných 1/ a 2/, vymôcť si oprávnenú pohľadávku 16.550,73 eur voči nim, ktorú mu dlhodobo, už niekoľko rokov, odmietali uhradiť a dodnes ju neuhradili, a to ani čiastočne. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení rozsudku (bod 26) s poukazom na rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo/1377/2001 zo dňa 11.12.2002 uviedol, že súd v prejednávanej veci nezistil, že by žalovaní 1/, 2/ nemali žiadny majetok. Takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné, keďže v spise nie je žiadny dôkaz smerujúci k zisteniu majetku žalovaných, ani nie je jasné, na základe akých úvah súd dospel k názoru, že majetkové pomery žalovaných 1/, 2/ umožňujú uspokojiť pohľadávku žalobcu iným spôsobom, než je predaj nehnuteľnosti. Mal za nepochybné a preukázané, že uvedený stav privodili svojim konaním žalovaní 1/, 2/, 3/, pričom u žalobcu vyvolali rozhodnutie chrániť svoje práva a oprávnené záujmy, podaním žaloby o neplatnosť právneho úkonu. Z uvedeného je však zároveň zrejmé, že uzatvorením predmetnej zmluvy a jej dodatku, žalovaní 1/, 2/, 3/, zapríčinili vznik tohto sporu a následného súdneho konania. Preto by bolo nesprávne a nespravodlivé, aby trovy konania, znášal žalobca, a to aj napriek úspechu žalovaných 1/, 2/, 3/.

3. Žalovaní 1/, 2/, 3/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhli napadnutý rozsudok prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Pokiaľ sa týka zamietnutia návrhu na prerušenie konania uviedli, že rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, na ktoré žalobca v odvolaní poukazuje, bolo zrejme vydané za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy OSP, ktorá takýto postup súdu v tom čase umožňovala. Aktuálna právna úprava už neumožňuje prerušiť konanie z dôvodu, aby strana podľa výsledku iného konania zvažovala svoj procesný postup, či procesnú stratégiu v inom konaní. V tomto smere sa stotožnili s právnym záverom súdu prvej inštancie. Taktiež sa stotožnili s právnym záverom súdu prvej inštancie o procesnej neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti spornej zmluvy a o nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Mali za to, že žalobca svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení žiadnym spôsobom nepreukázal a ani nenavrhol žiadne dôkazy za účelom jeho preukázania. K namietanému nevypočutiu žalovaných 1/, 2/ uviedli, že ich výsluch žiadna zo strán sporu nenavrhol. Poukázali na to, že skúmanie majetkových pomerov strán sporu v naznačenom smere nemôže vykonávať súd podľa CSP z vlastnej iniciatívy. Podľa § 185 CSP súd môže vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom súd sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Iba celkom výnimočne môže súd vykonať aj iné dôkazy, ako tie, ktoré navrhli strany sporu v danej veci sa však o takýto súdny spor nejedná. Rozhodnutie o náhrade trov konania považovali taktiež za správne vzhľadom na ich úspech v konaní.

4. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovaných 1/, 2/, 3/ k prerušeniu konania uviedol, že za konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v predmetnej veci, považoval právoplatné skončenie veci na zaplatenie pohľadávky, ktorá prešla cessiou na neho. Len právoplatné rozhodnutie zakladá aktívnu legitímáciu na jej vymáhanie a zabezpečenie majetku tak, aby účelovými prevodmi nezmarili žalovaní účel súdneho konania. Za danej procesnej situácie považoval prerušenie konania do právoplatného skončenia danej veci za jediné možné riešenie. Pokiaľ sa týka zmluvy o prevode práv a povinností mal za to, že verejnoprávnymi oprávneniami nemožno disponovať pomocou súkromnoprávných prostriedkov. Ďalej poukázal na rozlišovanie správnych aktov medzi správnymi aktami in personam a správnymi aktami in rem. Ďalej uviedol, že pri správnom akte in rem (stavebné povolenie) samotné právne nástupníctvo sa nemôže udiať hocikým spôsobom, ale musí dôjsť k právnemu nástupníctvu vo vzťahu k veci ako predmetu správneho aktu. Poukázal na to, že prevod oprávnení zo stavebného povolenia spôsobom stanoveným v spornej zmluve nie je prípustný vzhľadom na verejnoprávnu povahu stavebného povolenia a vlastností stavebného povolenia vyplývajúce z toho, že v prípade stavebného povolenia ide o individuálny správny akt „in rem“. Zmluva o prevode práv a okolnosti s ňou súvisiace priamo nasvedčujú tomu, že úmyslom žalovaných 1/, 2/ bolo previesť právo na žalovanú 3/ v úmysle obchádzať zákon, a teda predmetom konania môže byť len žaloba o neplatnosť právneho úkonu. Právnym následkom takého právneho úkonu však nie je jeho odporovateľnosť, pretože ide o právny úkon, ktorý je v rozpore so zákonom, nastáva jeho

neplatnosť. Ďalej poukázal na ust. § 42 a) ods. 1/, 2/, 3/ Občianskeho zákonníka s tým, že hodnoverným spôsobom preukázal, že pohľadávka voči žalovaným je oprávnená (v konaní sp. zn. 16C/39/2017 musí byť priznaná) a následne po právoplatnosti rozsudku aj vymáhateľná a aj to, že dlžníkove právne úkony ukracujú jeho uspokojenie. Ďalej uviedol, že žalovaní 1/, 2/ mali v úmysle spornou zmluvou previesť práva a povinnosti k predmetnému rozostavanému rodinnému domu na žalovanú 3/ tak, aby stavebný úrad vydal najskôr rozhodnutie o zmene stavebníka a následne uviedol ako stavebníka žalovanú 3/, ktorá by sa stala po zápise do katastra nehnuteľností vlastníkom tejto nehnuteľnosti. V takomto prípade by už nemohol svoju pohľadávku z konania sp. zn. 11C/41/2017 vymáhať, nakoľko žalovaní 1/, 2/ preukázateľne iný exekvovateľný majetok, ako rozostavaný dom, nemajú. Ďalej mal za to, že v konaní preukázal, že jeho naliehavý právny záujem na požadovanom určení je daný tým, že bez takéhoto určenia nedosiahne uspokojenie svojej pohľadávky, voči žalovaným 1/, 2/. Požadovaným určením dosiahne zmenu jeho právneho postavenia vo vzťahu k žalovaným 1/, 2/ s tým, že ak súd určí, že žalovaní 1/, 2/ sú vlastníkami rozostavanej stavby, tak sporná zmluva bude neplatná a žalovaná 3/ sa nestane vlastníčkou rozostavanej stavby a môže dôjsť k vymoženiu jeho pohľadávky.

5. Žalovaní 1/, 2/, 3/ v písomnej duplike k replike žalobcu v podstate zotrvali na svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Mali za to, že žalobca navrhuje prerušenie konania len z dôvodu, aby čo najviac poškodil žalovaných v koľaudačnom konaní, ktoré je, i keď nezákonne prerušené do právoplatného skončenia tohto súdneho sporu. Žalovaní sa výrazne ohradili voči tvrdeniam žalobcu, že mali úmysel podpísať takejto zmluvy obchádzať zákon. Pokiaľ žalobca uvádzal právnu teóriu vzťahujúcu sa na odporovateľnosť právneho úkonu, ktorá však nemá žiadny súvis s prejednávanou vecou, keďže predmetom žaloby nie je vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu. Tiež sa ohradili voči nepravdivým skutkovým tvrdeniam žalobcu o tom, že by nemali mať iný majetok. Výrok o náhrade trov konania považujú taktiež za správny.

6. Krajský súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že právo domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia zo dňa 10.04.2013 nevyplýva z osobitného predpisu podľa § 137 písm. d) CSP z dôvodu ktorého súd dospel k záveru o procesnej neprípustnosti žaloby v tejto časti. Zároveň mal súd za to, že v ďalšej časti žaloby o určenie vlastníckeho práva podľa § 137 písm. d) CSP žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na takomto určení.

8. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

9. Podľa 162 ods. 1 CSP súd konanie preruší, ak: a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, b) pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania, c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

10. Podľa § 164 CSP ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

11. Z uvedeného vyplýva, že právna úprava rozlišuje medzi obligatórnym a fakultatívnym prerušením konania. Obligatórne prerušenie konania je upravené v ustanovení § 162 CSP, ktoré vymedzuje obligatórne dôvody pre prerušenie konania na základe rozhodnutia súdu. Fakultatívne prerušenie konania je upravené v ustanovení § 164 CSP, v zmysle ktorého ako jediný fakultatívny dôvod prerušenia konania normuje zákon dôvod, že prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši

otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd samotný dal na takéto konanie podnet. Fakultatívne prerušenie konania znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Rozhodujúcim hľadiskom tu bude zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania bude predstavovať skôr reštriktívnu výnimku ako pravidlo. Rozhodnutie súdu môže často závisieť od otázky, ktorá patrí do právomoci iného orgánu ako súdu alebo v kontexte ktorej prebieha konanie na inom súde. Pri rozhodovaní o návrhu na prerušenie konania je potrebné uvažovať v intenciách vhodnosti, nakoľko prípadným prerušením konania, do skončenia iného správneho alebo súdneho konania, môže prísť k predĺženiu konania na dlhú dobu.

12. Žalobca v odvolaní dôvodil, že súd sa dopustil závažnej procesnej chyby, keď neprerušil dané konanie, ktorého výsledok závisel od výsledku konania sp. zn. 11C/41/2017 a pred vynesením rozsudku nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania, pričom argumentoval aj tým, že voči takémuto uzneseniu je prípustné odvolanie podľa § 355 ods. 2 CSP, ktoré žalobcovi nebolo takýmto postupom súdu umožnené.

13. Návrh žalobcu na prerušenie konania bol návrhom, o ktorom sa rozhodovalo v intenciách ustanovenia § 164 CSP, a teda súd posudzoval, či existuje fakultatívny dôvod prerušenia konania, a teda, či prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v danej veci. Civilný sporový poriadok pripúšťa odvolanie len vtedy, ak súd uznesením konanie podľa § 164 CSP (alebo podľa § 162 CSP) prerušil. Ak však súd takýto návrh na prerušenie konania zamietne, nie je odvolanie procesne prípustné. Súd aj s poukazom na ustanovenie § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej. Z tohto dôvodu, pokiaľ súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania až v rozhodnutí vo veci samej, nešlo o procesné pochybenie súdu, ktoré by žalobcovi neumožňovali prístup k súdu, a teda možnosť preskúmania rozhodnutia odvolacím súdom. V tomto smere bola preto odvolacia námietka žalobcu nedôvodná.

14. Čo sa týka samotných dôvodov, pre ktoré súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania žalobcu, odvolací súd sa s týmito dôvodmi stotožňuje a dopĺňa, že súd je vždy v konaní o určovacej žalobe najskôr povinný preskúmať procesnú prípustnosť takejto žaloby v zmysle platného právneho poriadku a až následne posudzovať vecnú stránku veci. Pokiaľ mal súd už po preskúmaní žaloby za to, že tzv. určovacia žaloba žalobcu nie je prípustná, nebolo možné dospieť k záveru, že v inom konaní môže byť riešená otázka, ktorá bude významná pre rozhodnutie v danej veci. Pre posúdenie určovacej žaloby, tak ako sa určenia, či už podľa § 137 písm. c) alebo d) CSP domáhal žalobca, nemalo konanie vedené súdom prvej inštancie pod sp. zn. 11C/41/2017 relevantný význam, a teda ani prípadný zisk exekučného titulu žalobcom v uvedenom konaní proti žalovaným nebol dôvodom na prerušenie konania o určovacej žalobe, predmetom ktorej je posúdenie platnosti zmluvy o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia, či určenie vlastníckeho práva žalovaných 1/, 2/.

15. Podľa § 137 písm. c) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

16. Podľa § 137 písm. d) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

17. Žalobca sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 08.08.2017 v znení súdom pripustenej zmeny domáhal okrem iného určenia že zmluva zo dňa 10.04.2013 o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia č. 300/2012-003/Ko, zo stavebného povolenia č. 168/2012-004/Ko a z rozhodnutia o umiestnení stavby č. 169/2012-003/Ko, ako aj dodatok č. 1 k tejto zmluve zo dňa 15.04.2013 (ďalej len „zmluva o postúpení práv a povinností“) sú neplatné. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne dospel k záveru o procesnej neprípustnosti žaloby v tejto časti, keď z osobitného predpisu nevyplýva, že by žalobca mohol požadovať určenie tejto právnej skutočnosti. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že pokiaľ to nevyplýva z osobitného predpisu, nie je možné domáhať sa určenia právnej skutočnosti. Vychádzajúc z toho, že k vzniku právneho vzťahu je potrebné, aby nastala určitá skutočnosť a z toho, že za právnu skutočnosť možno považovať také okolnosti a skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik, zmenu alebo zánik právnych vzťahov, teda okrem iného aj

právne úkony ako prejavy vôle smerujúce najmä k vzniku, zmene alebo zániku práv, alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú, je potrebné konštatovať, že v súčasnosti platný procesný predpis nepripúšťa podanie žaloby o neplatnosť právneho úkonu, ak to nepripúšťa osobitný predpis. Ak takého predpisu niet, žalobcovia nemôžu žalovať neplatnosť právneho úkonu, ale musia formulovať petít na určenie, či tu právo je, alebo nie je podľa § 137 písm. c) CSP. V predmetnej veci bola takto naformulovaná len časť žaloby žalobcu, v ktorej sa domáhal určenia vlastníckeho práva tak, že vlastníckymi predmetnej rozostavanej stavby sú stavebníci - žalovaní 1/ a 2/ a preto v časti určenia podľa § 137 písm. d) CSP bola žaloba neprípustná. Pokiaľ žalobca namietal samotnú povahu stavebného povolenia ako individuálneho správneho aktu verejného práva, z ktorého práva a povinnosti nebolo možné previesť súkromnoprávnym aktom, t. j. zmluvou o postúpení práv a povinností, z dôvodu ktorého je takáto zmluva o postúpení práv a povinností podľa žalobcu neplatná, táto skutočnosť nemá vplyv na posúdenie procesnej prípustnosti podanej určovacej žaloby ako je uvedené vyššie, ale táto mohla byť posudzovaná v rámci predbežného posúdenia platnosti právneho úkonu pri skúmaní žaloby podľa § 137 písm. c) CSP o určenie, či tu právo je alebo nie je.

18. V časti podanej žaloby podľa § 137 písm. c) CSP je procesná prípustnosť žaloby viazaná na preukázanie naliehavého právneho záujmu, kde ale nie je vylúčené, aby súd predbežne posúdil prípadne aj otázku platnosti právneho úkonu. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa § 137 písm. c) CSP je základným procesným predpokladom každej takejto tzv. určovacej žaloby podľa uvedeného ustanovenia, pričom bez jeho existencie je vylúčené zaobranie sa takouto žalobou vecne. Uvedené znamená, že v konaní o tzv. určovacej žalobe je vyriešenie si otázky existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení prvou povinnosťou súdu, pretože len kladná odpoveď na takúto otázku poskytuje priestor pre ďalšie konanie vo veci samej (teda najmä dokazovanie zamerané na vecnú podstatu problému), kým naopak odpoveď záporná (teda záver o neexistencii naliehavého právneho záujmu) má viesť k bezodkladnému zamietnutiu žaloby.

19. Žalobca by mal spravidla naliehavý právny záujem vtedy, ak by požadovaným určením súdu došlo k určeniu vlastníckeho práva po predbežnom posúdení neplatnosti zmluvy, ktorou by došlo k prevodu vlastníckeho práva na inú osobu a to tak, že žalovaní 1/, 2/ by boli aj naďalej vlastníci predmetnej stavby, vo vzťahu ku ktorým je žalobca veriteľom a disponovaním predmetnej nehnuteľnosti by mohlo dôjsť k ukráteniu pohľadávky žalobcu ako veriteľa, keď žalobca zároveň voči vlastníkom (žalovaným 1/, 2/) disponuje vykonateľným exekučným titulom. V predmetnej veci však nie je možné konštatovať, že by došlo k zmene postavenia žalobcu tým, že žalovaní 1/, 2/ uzatvorili zmluvu o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia. Zmluvou o postúpení práv a povinností zo stavebného povolenia, či už by išlo o zmluvu (po predbežnom preskúmaní) platnú alebo nie (v zmysle zásady, že súkromnoprávnymi dohodami nemožno meniť právo verejné), nedošlo k prevodu vlastníckeho práva (k právnomu nástupníctvu) k stavbe a k zmene v osobe vlastníka. Pokiaľ by zmluva bola posúdená ako platná, je zrejmé, rovnako ako aj súd prvej inštancie už konštatoval, že nejde o scudzovaciu zmluvu, ktorá by mohla prípadne ohroziť uspokojenie práv akéhokoľvek veriteľa žalovaných 1/, 2/, ktorý voči ním disponuje vykonateľným exekučným titulom. V prípade, že by nešlo o platnú zmluvu, k zmene v osobe vlastníka by nedošlo. Určením, ktorého sa žalobca domáhal by preto nedošlo k zmene postavenia žalobcu vo vzťahu k vymožitelnosti jeho pohľadávky voči žalovaným. Žalobca preto aj z tohto dôvodu nemôže mať na určení vlastníckeho práva tak, ako sa tohto určenia domáhal v žalobe, naliehavý právny záujem, v dôsledku ktorého je žaloba aj v tejto časti procesne neprípustná.

20. Okrem uvedeného, ako je uvedené vyššie, naliehavý právny záujem by bolo možné žalobcom osvedčiť len za stavu, že žalobca disponuje vykonateľným exekučným titulom voči žalovaným, kedy by mohlo dôjsť k ohrozeniu vykonateľnosti tohto titulu právnymi úkonmi žalovaných 1/, 2/, predmetom ktorých by bol prevod vlastníckeho práva k predmetnej stavbe. Žalobca však ešte vykonateľným exekučným titulom nedisponuje, a teda ani nemôže viesť voči žalovaným 1/, 2/, exekúciu predajom nehnuteľnosti za účelom uspokojenia svojej pohľadávky. Preto aj tento nedostatok je dôvodom na konštatovanie, že žalobca nemá na požadovanom určení naliehavý právny záujem.

21. Bez ohľadu na to, že žaloba bola v tejto časti neprípustná z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení ako je uvedené vyššie, odvolací súd vzhľadom na námietky žalobcu v odvolaní ďalej dopĺňa, že pokiaľ by aj žalobca takýmto vykonateľným exekučným titulom disponoval a zo strany žalovaných 1/, 2/ by došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetnej stavbe na tretiu osobu, ani táto skutočnosť samotná bez ďalšieho by neznamenala, že žalobca by mal na

určení vlastníckeho práva žalovaných 1/, 2/ k predmetnej stavbe naliehavý právny záujem, keďže pohľadávka žalobcu by mohla byť uspokojená aj z iného majetku žalovaných 1/, 2/ než len z prípadného predaja danej stavby. Bolo by na žalobcovi, aby tento uniesol dôkazné bremeno, a teda produkoval aj v takomto prípade dôkaz o tom, že žalovaní 1/, 2/ takýmto ďalším majetkom nedisponujú a teda, že ich právnym úkonom týkajúcim sa vlastníckeho práva k stavbe došlo k jeho ukráteniu. Súd by nemohol suplovať za žalobcu dôkaznú povinnosť a povinnosť tvrdenia, a teda vlastnou činnosťou aj bez návrhu vykonávať dôkazy o existencii ďalšieho majetku žalovaných, ktorý by mohol slúžiť na uspokojenie práv žalobcu. Preto nebola dôvodná ani námietka žalobcu o tom, že súd bol povinný zistiť takýto iný majetok žalovaných. V sporovom konaní má žalobca povinnosť tvrdenia a povinnosť na podporu svojich tvrdení predložiť alebo označiť, t. j. navrhnúť dôkazy, ktoré by súd mohol v konaní vykonať. Pokiaľ súd vychádzal z navrhnutých dôkazov, na základe ktorých zistil skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci, nebolo možné konštatovať, že by súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností ako namietal žalobca vo svojom odvolaní. Žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno, a preto ani tu nebolo nemožno vzhľadom na naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení vlastníckeho práva žalovaných 1/, 2/ k predmetnej stavbe.

22. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní 1/, 2/, 3/. Odvolací súd preto žalovaným 1/, 2/, 3/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).